

SOBIRANISME I FRUSTRACIÓ

Fer plantejaments sobiranistes sense haver defensat abans amb arguments, raons i força els drets que tenim és un exercici que transforma l'eficàcia en literatura i que porta la ciutadania a la frustració

JOAQUIM COELLO BRUFAU
Enginyer

EL PUNT, 4.10.07

La Diada de l'11 de setembre d'enguany va ser una ocasió, ho és habitualment, per reivindicar dos conceptes radicalment diferents i políticament relacionats: els valors nacionals i les mancances dels serveis i de les inversions de l'Estat. Aquest any això ha estat especialment significatiu com a conseqüència del mal servei dels trens de rodalies, de l'apagada elèctrica del mes de juliol a Barcelona, de la congestió creixent a l'aeroport, de les hores d'espera a les carreteres en dies clau, etc.

El plantejament que es deriva d'aquesta confluència de circumstàncies és òbviament preguntar-se de manera més o menys explícita si els nostres problemes no tindran millor solució via la independència. Alguns periodistes escriuen sobre el cansament dels catalans pel «mal tracte» que reben d'Espanya i dels espanyols per la «contínua reivindicació» catalana. Les relacions íntimes de l'economia catalana i espanyola, les dependències seculares en certs àmbits de Catalunya respecte d'Espanya ens podrien portar a la conclusió inicial que econòmicament una separació causaria en el curt termini problemes greus que possiblement a mitjà termini podrien trobar solució. El fet d'estar a dintre de la UE, cosa que assegura l'estabilitat monetària, la defensa i la seguretat –mai els nostres veïns podran esdevenir com en el passat els nostres enemics–,

canvia un escenari que ha estat un altre de molt diferent fins fa pocs anys i per on Catalunya ha tingut sempre de transitar quan ha plantejat la independència: canvi de règim polític a Espanya i aliança amb un dels bàndols en conflicte, 1714; vassallatge al Rei de França, 1645.

Però tenim una història que, ens agradi més o menys, és comuna amb Espanya i això no ens ha de portar a canvis polítics d'aquesta mena fins no haver esgotat un camí que necessàriament ha de ser llarg i complex en la reivindicació dels nostres drets com a ciutadans i com a nació i que bàsicament es deriva del canvi de la relació econòmica amb l'Estat, ja que és aquest i no un altre el fons i la raó de ser del conflicte. Caldria en aquesta línia reivindicar i negociar el que és necessari per al país més enllà de polítiques d'esquerra o de dretes, és a dir, coincidir en les reivindicacions de país, la qual cosa és difícil per als partits polítics perquè els suposa renunciar a plantejaments i idearis propis que poden ser crucials enfront del seu electorat. Per coincidir en reivindicacions nacionals és necessari acceptar i assumir posicions compartides que impliquen renúncies programàtiques i això és difícil de fer encara que fàcil de dir.

Té coherència que ara reivindicuem la independència, la qual cosa implica necessàriament una posició comuna dels partits catalans quan després d'aprovar un nou Estatut al Parlament de Catalunya l'acord amb el govern central és aconseguir via la negociació d'un sol partit? Entre la grandesa i el ridícul hi ha un pas i hem d'anar com a societat i com a poble en comptes de no fer-ho perquè això tindria conseqüències greus per la nostra fortalesa negociadora, fortalesa que sempre necessitarem. Per perdre les confrontacions més val no tenir-les.

Per tant, semblaria lògic que els partits polítics es possessin, amb rigor i exigència, a negociar les competències i transferències reconegudes a l'Estatut i que en això siguin exigents i estrictes.

Aquesta negociació pot tenir un resultat negatiu o positiu, si és positiu s'haurà fet un pas en la bona direcció; si és negatiu això donarà arguments per reivindicar els drets que se'ns neguen i per escalar aquesta reivindicació més enllà del seu marc legal actual, perquè aquest demostraria el seu esgotament, però perquè aquest posicionament polític tingui base i tingui el suport de la ciutadania és necessari que sigui sòlid, estable i progressiu i que es negociï amb paciència i constància arribant a demostrar la seva inviabilitat quan aquesta sigui palesa de manera fefaent i rotunda.

En la present legislatura, s'haurien d'haver cobert la majoria de les noves competències de l'Estatut i això és el que hem de fer immediatament i aconseguir resultats o demostrar l'evidència que la voluntat del govern central és de no complir les lleis, cosa que seria per altra banda il·legítima i absurda. És quan aquestes fites no s'aconsegueixen que es poden plantejar altres objectius per aconseguir uns fins legítims, justificats i aleshores sí, amb suport social.

Fer plantejaments sobiranistes sense defensar abans amb arguments, raons i força els drets que tenim és un exercici que fa passar de l'eficàcia a la literatura i porta la ciutadania a la frustració perquè, què explicaran els polítics als ciutadans si les seves propostes maximalistes no tenen la més mínima sortida per manca de suficient suport polític i social?

L'avanç en qüestions transcendents requereix l'adhesió dels ciutadans i renúncies polítiques dels partits. Fer plantejaments excessius porta a la frustració i la frustració a la melancolia. Siguem tots pràctics i lògics i no arrauxats i somiadors. Com bé diuen els castellans «con las cosas de comer no se juega».